

PAU CASALS, PREMI
NOBEL DE LA PAU
DEL 1958!

Ha estat llançada una iniciativa esplèndida, com ben poques d'altres trobaríem tan curulles de falagueres possibilitats: la d'aconseguir que el mestre Pau Casals sigui proclamat el Premi Nobel de la Pau 1958. Adés la tasca realitzada a Prada, el seu silenci, la freqüent repulsa als fautors de guerres, la persistent condemna d'homes o règims despòtics; ara el silenci que només es trenca en països on la llibertat no és solament un concepte, fan plegats un postulat gegantí de Pau. El mestre simbolitza l'anhel de Pau, expressat en la forma més punyidament humana, més profundament moral. I cal que aquest missatge, que el món ja ha pogut comprendre, sigui coronat pel gest simbòlic i prestigiós del reconeixement.

Tal com ell aplegava a Prada gent de tot arreu, de les tendències i credos més oposats i la unia amb el llaç màgic de la seva humanitat i del seu apostolat de justícia, fent que triomfés l'esperit per damunt de la vilesa, cal que s'apleguin ara en una sola voluntat, per tal d'aconseguir de Suècia aquest Premi, que mai no haurà estat atorgat a un candidat de més mèrit.

Nosaltres, els catalans, tenim el deure de fer-nos ressò d'aquest postulat. Cal que difonguem amb convicció la idea i que, ja sigui en forma particular o col·lectiva, pugnem per a crear un estat d'opinió que porti a la concessió del Premi. Ell mateix, el mestre, ja se sentirà satisfet només amb l'intent, car haurà vist realitzat el seu ideal d'unió, que amb tanta fermesa va predicar a Veracruz. I si l'intent arribava a materialitzar-se en l'atorgament del Premi, tots ens sentirem menys en deute amb ell, un dels Homes més purs que ha donat Catalunya i el més alt exemple per a tots.

Fem-ne un crit que sigui escoltat per tothom, com ho foren els seus silencis: PAU CASALS, PREMI NOBEL DE LA PAU DEL 1958!

A.G.



Meridià

Acció Socialista Democràtica

ELS SOCIALISTES CATALANS RESPONEN A LA NOSTRA CRIDA

La "Crida als Socialistes catalans" reproduïda en el primer número de MERIDIÀ ha arribat a tots els recons de Catalunya i de l'exterior on hem suposat que hi havia un socialista català o simplement un català disposat a escoltar-la. L'espontaneïtat eloqüent de les respostes, que ja tenim a les nostres mans, ens ha proporcionat la constatació de que els nostres afanys son compartits per tots aquells que no han perdut, en cap moment, la fe en la nostra capacitat per a contribuir a la promoció de l'impuls que, originant-se en el desig unànim de redenció del nostre poble, desbordarà la resistència que, amb la desesperació del culpable, presenta encara el règim enemic.

En la nostra Crida als Socialistes catalans, diem que "la situació política d'Espanya, i com a conseqüència, la de Catalunya, pot fer crisi en qualsevol moment i si això era evident en el moment en que varem redactar el nostre document, avui ho és doblement doncs, en realitat, la crisi ja s'ha produït i el règim assetjat per l'odi de tot el poble, fins i tot d'aquells que varen ajudar a instaurar-lo, te els dies comptats i aquests sumen exactament el temps que la emigració esmerci en posar-se d'acord per tal de propiciar les bases que facin possible l'entesa i la coordinació d'esforços de les diferents oposicions que, a l'interior, hostilitzen cada vegada amb més eficàcia l'aparell governamental del franquisme.

No és cert que la nostra emigració política hagi periclitat. Es fals que la nostra acció resulti contradictòria a l'eficàcia de l'entesa de l'interior. En les respostes a la nostra Crida als Socialistes catalans que hem rebut de Catalunya, avalades per companys que, avui per avui, no donen a la seva vida altre objecte que la lluita contra el règim franquista espanyol, ens posen en prevenció contra d'aquells que mantenen la tesi de que el millor servei que pot prestar la emigració és inhibir-se de la intervenció en el plet de l'interior. Si, és cert que un sector important antifranquista, de caracterització monàrquica, desuïg l'entesa amb la resta de les forces antifranquistes de perfils republicans i catalanistes i, intrigant prop de certs sectors de la emigració, contribueix a fer més difícil l'entesa entre els republicans, però, per això mateix, es fa més necessari que qualsevol pacte entre diferents sectors de l'antifranquisme es fonamenti en la unitat prèvia de les forces republicanes de l'interior i de l'exterior.

Es evident que, en el transcurs de la lluita, s'han anat incorporant al camp de l'antifranquisme forces noves la qualificació política de les quals no encaixa en classificacions de partit anteriors a l'any 1939, però el que és innegable —i això es fàcil deduir-ho del contingut dels diversos manifestos que han aparegut darrerament a l'interior— és que les seves concepcions polítiques les identifiquen fàcilment amb alguna de les tendències republicanes, socialistes o simplement nacionalistes definides en partits durant l'època republicana i pervivents a l'emigració.

Ja diem en la nostra Crida als Socialistes catalans que no pretenem fer un partit nou a la emigració, però si creiem que rendim un servei a Catalunya tractant de reunir entorn de la mateixa taula tots aquells que, malgrat seguir-se considerant socialistes, no estan incorporats a cap disciplina. Els problemes que tots plegats tenim a resoldre en la emigració es redueixen a un sol: contribuir a l'alliberació. Amb aquesta finalitat política concreta, recobrem l'hàbit, que en certa manera hem perdut, de conviure per a analitzar conjuntament totes les contingències que afecten el nostre ideari, per a compartir-ne més tard l'experiència i les conclusions amb tots aquells que a Catalunya fan el mateix i que ens esperaran amatents per a, tots plegats, construir fraternalment el gran partit dels nostres ideals.

Mentre i tant, com a socialistes catalans tenim una missió a complir, posar en moviment tot allò que condueixi a la concreció d'un gran moviment antifranquista català pedra angular i decisiva de qualsevol acció positiva contra el franquisme.

Segueix a la pàg. 7

EL SOCIALISME AL SERVEI DE L'HOME

per Víctor Colomer

Durant molts anys s'ha parlat de llibertat i drets de l'home. Per a la gran majoria de les persones aquesta llibertat volia dir ben poca cosa. Vivint en la misèria, havent de treballar jornades esgotadores, gaudint d'una mitjana cultura, parlar de llibertat a aquesta gent era un veritable sarcasme.

L'esclavatge econòmic dominava els horitzons dels treballadors. Mancats del necessari, ells i llurs famílies vivint una vida plena d'angoixa i d'inquietud. El present era trist i el futur cobert de núvols negres. La inseguretat planava sobre llurs vides com au sinistra.

Amb una alimentació deficient i un treball feixuc i de llarga durada, els cossos febles es trobaven sense empar davant tota mena de malalties. Les llars que habitaven, poc acollidores i antihigièniques, feien la vida més vulnerable i trista.

Els beneficis de la cultura estaven massa alts per a poder-hi arribar. Eren béns destinats exclusivament a aquells que gaudien de mitjans econòmics. Si hi havia fills de treballadors que tenien talent i vocació per a estudiar, pitjor per ells. Viurien la vida amarga dels que tenen anhels constants de superació sense poder-los satisfer. I si alguns, a desgrat de la manca de recursos econòmics, volien seguir estudiant una carrera, el calvari de pares i fills seria dolorós. Llargs anys de privacions, d'esforços feixucs, de sacrificis amargs, serien l'alt preu que pagarien per a voler satisfer la set de cultura i de superació.